

פז:

עין משפט
נר מצוה

יד א ב ג ח ט י
 עדות הלכה א סגן עשין
 קו טור ח"מ ס"י לח:
 בור ד מ"י פ"א מהלכות
 חגיגה ה' ט וס"ג
 מהלכות מעשה קרבנות הלכה
 [יא] יג:
 בור ד מ"י ה' מעשה
 הקרבנות הלכה [ה] ח
 סגן עשין קסג:
 יו ז מ"י שס ה' יג:

דה אור השלם

1. דבר אל בני ישראל
ואמרת אליהם אדם כי
יקריב מכם קרבן ליה' מן
הבקר והצאן תקריבו את
קרבנם:
2. וסמן ידו על ראש העולה
ונרצה לו לבשר קליה:
ויקרא אר

הגהות הגר"א

[א] נב' אמר יהודה כי
כנ"ל (וכמ"ס במתני' ובאבות
פ"א מ"ח): [ב] שם
ישמעאל נ"ל שמשון וכ"ה
בעירובין וכ"ה ובחולין:

רבינו חננאל

אל נבזה, וכיון ששורשן כן
לבו שכל המצא נמנע
מאילוי, אבל המצא עבירה
או אפילו נסחיה יין כמיני
זמר המרגילים לטעמה אסור
וכ"ש שבו שהוא נעלה מזה
והוא לרא מצד יין כ"כ ליה
לדעת ההורא עורבא מרבין
(מכילין י' דהוא ס' ששעוה
היה שותה מיני זמר ויפיש
שם עדר) כן אילעאי, אלא
שם עבירה (ה' היה בו דהיה
בזה אי שמתעורר אלא אי לא
בעל לא התיי אפילו לא יא
האי וכיוצא בו לזכא עבירה
ואפ"ש לעורבא מרבין חילול
השם עורבא מרבין פתחין

סרס ואלו שזרזו דם
 בן החסדל בן זכרים
 עיני חזקת נקטת שאמר
 כמראה חקשתי ונע
 שאמרתי נתן מחורר ועל
 כבדתי כולם שהפליח
 יועי ובעשה עשוריו על
 הדבר ומכרין ונע בשם
 הפרסון שאלו כולם
 אתו להרדיו כבדו השם
 ואלו (יחזקאל) האדם
 כשעברו ונעו במה
 מעי כי אומרתן אבן יחזי
 (עזרא) אומרת כי
 אבן קרית חקת ונע ונע
 יענה. ונע שאלתי
 תלמידי על דאדם בן עמיד
 כי שאלתי ונע
 כי לשדור בל דאדם ונע
 נשחתי ונע (עמיד)
 כי שאלתי ונע כי יועי
 אומר לשלם לך
 כי אומר לשלם כי חזר
 ונע מונות ארשתיים ונע
 שלם לשלם ונע מונות
 ארשתיים שאמר ונע
 הארשתיים ונע ונע
 אבות ונע מורו ונע
 כי יועי ונע ונע
 אב בן. ונע כי מרחת
 נשיא נתא הארכל אב בן
 ידורו כי נשיא נשיא ששע
 כי שש אב בן ונע
 ונע ונע אומר שלם
 ונע ונע ונע ונע ונע

אמרו לסמוך שמעיה והלל נשי
בזה הזוג. ר' מאיר אומר יהודה
אב ב"ר ומסתברא כ"ר מאיר רב
לעבודת המלך ויצאו עמו ששת
שהרי סמיכה על הובב בירוש
חלוקה כלל בין החכמים הראש
צורכן ורבה חלוקה ביניהן ונעש
מקדשין ולא מעריכין ולא מחזר
שיאמרו שלא לסמוך סברא לא כב
לסמיכה שחיתא קמ"ל ר' יוחנן

אֲרִאָה בנחמה. לישנא קלילא (ד) הו
לא יוכל לראות בנחמות ציון
אקפח את בני שהלכה זו מקופחת בני
דמרדעת בפ"ק דשבת (דף י"ו, ושם) ודוג

וְגו' (ומדבר דים) : **אם** לא הייתי
 עיר ורובם. וממה אחלי על מקשין
 הכל השתא בהמתא על דקדיקס אין
 הקדיקס מביא חקלה על דין דקדיקס
 עמלן לא כל שכן כדפריש גיטין (דף
 ו' ושם) ובחולין (דף ה' ושם) ויניין דלא
 שיך לאקשיי רק גבי דבר אילנה
 דגנאי הוא לדקדיקס לחול דבר איסור
 אבל דבר היתר בשעת האיסור לא
 פריך ולהכי לא פריך ברה"ה (דף כה.)
 דאמר לו (כמה נקרא כשנחל דבכל
 גזומא רבא מבעתא ובערי פסחים
 ופסחים קו) ושם ברך ירמיה בר אבא
 דאשמינו ושמיס קודם הדלה אע"ג
 דמיתתו באסכרה דאין דבר מגונה
 כל כך אילנה היתר בשעת האיסור:)
למחר הוא בת. אם דלה נקט
 כשאני שם אין קולו
 נשמע משום שהיו אומרים לו דאני
 לעקב אלא בשעה שיטנו שם אבל
 השתא מדנקט מה שיהא גביה וא'
 היה לו לעקוב: **אב** ב"ד מ' קא
 פורה בפני נשיא. הוראה לדין
 ויבירושמי אמר דאזמר יהודה בן
 טבאי נשיא עובדא דלאנסקנדרא
 מסייע ליה (י) דבני ירושלים גזון
 מנינא נשיא ולא קבלו עליי ערק ואזל
 ללאנסקנדרא והיו בני ירושלים בותיבין
 מירושלם הגדולה ללאנסקנדרא הקטנה
 עזמי שמיא ושב אכלם ואמי ושבת
 עמונה עליי ומאן דמי שמעון בן
 שטח נשיא עובדא דאשקלון מסייע
 ליה ומיתתו כולא עובדא שחלה פ'
 נשים מכפסותיו ובסנהדרין (דף מד):
 הביא רש"י גזומותיו:

ל מצרי־פנא. לנשות אחרי רעים
כדי לנצל דברי שמעון בן
שטח: **דבר** א' בני ישראל וספר.
אכל נשחיתו לירא טעם נשים מחאי
שטחא א"ע דמקרי לנשי להקדשה
ממסיכה דהא * נשים כל הפסולין
(ובחס לנ) מרבינן נשים לשחיה וכן
לירא לאופי שחיה בצעלים דומיא
למסיכה דההיא היקא כל היו אלא
דרבינן: **לעשרת** נחת רוח
אנשי. וכגון סיחה צהמה שלהן
(*) השתא דומה למסיכה להיו' בצעלים
כפ"ק דקדושין (דף ק"ג.) ופ' בתרא
ד"ה (דף ק"ג.) פירש ר' עשה ידון
אין חלות לעשות מלות נשים שהמן
גרמא ולנבש עליהן אין ממחין בידם
אע"ג דפטורות ולא מיקרי ברכה
לנבשה וכן משמע מהבא ועוד
פירשתי התם [צ"ה] והארכתי: **רב**

ואו"ם מ"ד סמיכה בכל כחו בעני
כחו לעולם אימא דל בעני בכר
לסמיכה כלל א"ר אמי דרא וע
פפא שמע מינה צ"ד צדיק אמור

[illegible]

אין דורשין פרק שני חגיגה

דשבועה בלשון קצר כלומר
אם לא עשה זה ודומה לו
שראל דרבי טרפון בשמעתא
מא מצינו לשון המקרא ואולם

הראשונים היו נשיאים
גמ' י"ד שלשה מזה
שלא לסמוך ושנים
שאמרו לסמוך (הר"ר
ושנים להם אבות
וחכמים אומרים יהיו
ושמעון בן שמח נשיא
רבנן י"א אמר י"א רבי
בנחמה אם לא הר"ר
מלבן על צדקין של
זוממין נהרגין עד ש
שמעון בן שמח אמר
שפכת דם נקי שהיה
עדים וזוממין נהרגין ע'
לוקין עד שזימו ש'
ממין עד שזימו שניה
בן טבאי שאינו מזה
שמעון בן שמח כל י'
היה משתמש על קבר
קולו נשמע כסבורין
הרוג הוא אמר להם
הוא מת ואין קולו נש'
כרית דרבא לרב אש'
או בדינא תבעי' מני'
רבי מאיר דאמר שמע'
בן טבאי נשיא היינו
שמעון בן שמח אלא
יהודה בן טבאי אב
נשיא אב ב"ד כפני'
לא מאי קבל עליו דר'
אצטרופי נמי לא כ

ונכם שמאי כו':
לתרבות רעה רבא
תניא נמי הכי יצא
ויצאו עמו שמונים
סירקין אמר רב
לעולם אל תהא שב
סמיכה אינה אלא מי
גדולי הדור פשיטא
ליה הא נמי פשיטא
בסמיכה גופה פליגי
הוא דפליגי אמר רב
סמיכה בכל כחו בני
בכל כחו מאי קא עבי
אל בני ישראל: וסמך
ואין בנות ישראל
ישראל סומכות
היה לנו עגל שש
עליו נשים לא מפני

וְנִשְׁמַע בְּחַת רוּחַ דְּנִשְׁמַע
 בְּחַת דְּאִמְרָא לְהוּ אִקְפִּי
 עֵינֵי קְאִמְרָא דְּלִיתָא
 וְרֵא וְרֵא שׁ״ד צִדְרִין מוֹתֵר

הראשונים: שהחכמו הראשון בכל זוג חוג היו נשיאים: **גמ'** עד **וומס**. שלא החס אלא הוא לצדו: **עד שיהרג הנדון**. קודם הזמה ואחר כך החזמו שהיו דורשין נפש בנפש האמור בעדים (ווממין) אמרו לכן כחמים והלא כבר נאמר כאשר זמם לעשות לאחיו) ועדיין אחיו

וְשֵׁנִים לָהֶם אֵבֶב בִּד׃
וְגוֹת הָרָאוֹנוֹת שְׁאִמְרוּ
מִזְוֹנוֹת הָאֲחֵרוֹנִים
אֲשׁוּנוֹת הָיוּ נִשְׁאִיִּם
בִּדְרֵבִי רַבִּי מֵאִיר
יָהּ בֶּן טַבָּאי אֵב בִּד
מֵאִן נִתַּן לָהּ רִתְנוֹ
הַיְּהוּדָה בֶּן טַבָּאי אֲרָא
תָּתִי עַד וּזְמוֹם לְהוֹצִיא
הָיוּ אוֹמְרִים אֵין עֲדִים
לְדַבְּרֵי הַדְּבָרִים אֲחֵרִים

לעז וזאת לא היה שמעון עס (ט) לא
מזערינא. ליכב דרין אלף כהדי
שמעון: פיריקון. לנזס בגדי מלכות:
אינה אלף משוס שבוט. דמנן אלן הו
משוס שבוט לא עולין בקל ואל
רוכבין על גבי כהמה (ויבא דף לז)
והאי נמי משמטש כבעלי ימים הוא
סומך עליה בכל כחו כדאמרין
לקמן: שבוט דמלוט. נמי מנינא
במחני ומאי אשמעינן דף יוחנן:
לאסוקי ממאן דאמר. במסכת ביבא
דף כג.) במסיכה עצמה פליגי ומאן
דאמר לאו משוס שבוט אקר אלף
משוס שבוט ליה דשמי מובא לא
זעו סמיכה דכי כחז וסמך בשלמי
דנבא מבי ויחזיה מנדבא לא גמרין
קא משמע דכי רבי יוחנן לעצמה
שבוט הוא וסמיכתינו לעולם

מזה: שמע מינה. מדלוקי יוחנן טעמא משום שבות סמיכה דקדשים בכל מהו צעין והוה ליה משתמש בצעלי חיים: דבר אל בני ישראל. אדמי יקריב מכס קרן לה' וסמי צההו עניינא וסמן: ככל אלעזר. קר שמו: אקפו דייכו. לשון וקפאם הקילו דייכס. אקפו לשון דבר הקף ואין מכניד כדמחגמין יסוף הכדור וקפא כדלוא (מלס כ: ו) שמע מינה. מדריי יוחנן דלוקי טעמא משום שבות דדיין אסורין ואע"ג דבני שבות רביהו אמרין האין הדין לכל שימוש ואפילו במקום שחזי עשוי משתמש כגון חסין הצהמה והוא הדין צדי האין ופליגי אמוראי צהא מילתא במסכת שבת כ"ד צהרל (דף קנ"ד:) (ו) למסוך. דהא ראש הצהמה כלדדני: דרבי

ומכאן רבי יוסי ור' [א] (ישמעאל) אומרים בנות
תאמר רבי יוסי סח לי אבא אלעזר פעם אחת
זבחי שלמים והביאנוהו לעזרת נשים וסמכו
שסמיכה בנשים אלא כדי לעשות נחת רוח לנשים
עבדינן עבודה בקדשים אלא לאו ש"מ לא בעינן בכל
דייכו אי הכי לא מפני שסמיכה בנשים תיפוק ליה דאינה
לסמיכה כלל ועוד כדי לעשות נחת רוח לנשים אמר רב
ין (6) לסמוך לצדדין אלא לאו שמע מינה צדדין אסורין
רב

[illegible]

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

[illegible]

גליון הש"ס

נח' וסמיכה בבל בחו ביקין.
 חיון לעיל דף ד ע"א חוס'
 דיה אלא טומטום ויפין
 פסחים דף פט ע"א חוס' דיה
 יאילנו טחם וריבנות דף ק"ד
 ע"א חוס' דיה וילון ק"א
 שקול: 'חוס' דיה דבר ובר.
 נרים כל הפסולין מרבינן נשים
 לפחיתים. ונעני לא מלאכי שם
 רק ילפוחא דשיטה כשרה
 נרים חנל על נשים ליכא רח"י
 י"ע:

מוסף רש"י

[illegible]

נעצירה (מדרש יו"א) המסביר
והוא לננו וינעין לתת בין שמי
שאלו. מלך היו המצוי דברים
שאלו דברים מורה (סוטה מו'
סא.) עד כאן עיניך לעמוד קודם.
למחל נעצרת (נחמה ה.) אף
ועתה הלא (סס) מה שיש אם
סע שפרוש יך המצוי אחר
ן רואין אותו (סס) דבר אל
נעין וסמך ידו וגו' (ירמיה עג'
סא) פה.